

2

Tomášek



ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Když nežijeme ve spojení s Bohem, nejsme 'on-line',
pak nerozumíme, co Bůh říká, jsme 'off-line'.“*

Angelo Scarano

Úvodní slovo

Moderní doba nám otevírá netušené možnosti. Tak lze farnost v jistém slova smyslu spravovat i virtuálně, a nikdo si toho celkem ani nevšimne (dokladem je toto úvodní slovo, které díky internetu vzniká vlastně „na dálku“). Však také v této souvislosti bývají opakovaně kladeny otázky, zda by se nedalo například zpovídat po internetu, do kostela chodit on-line a modlitbu vyřešit zakliknutím potřebných aktuálních záložek v menu příslušných stránek proseb, díky a chval.

Jenže Bůh není virtuální realita – a člověk před ním nestojí jako anonymní jednička (nebo často spíše nula...? ☺) jakéhosi procesu impulsů.

Věříme v Boha – nebo spíše Bohu – který je osoba, „Ty“, a každý z nás je sám sebou se vši jedinečností, neopakovatelností, svobodou – a tedy i zodpovědností za sebe sama. Víra je vztah, nikoli „vlnění“ či sdílení energií. A právě touto skutečností je víra těžko nahraditelnou a stěžejní hodnotou lidské existence, jež je jinak stále víc ohrožována odosobněním a rozředěním v celku davů a ideologií.

Dobrý křesťan pak je právě ten, kdo vztahy přijímá a žije jako velké obdarování i výzvu – vůči Bohu, bližním i sobě. Přeji vám radost z objevu tolikerých cest, po nichž se lze skrze víru ubírat!

Váš farář Petr Vrbacký

Náboženství ve školním roce 2010/11

FARA – LIDICKÁ 6

- P. Jiří Bůžek
- středa 15.45 – 16.30h
- určeno pro 1. stupeň ZŠ
- pozn: je přístupno všem dětem, které nemají možnost vyučování ve škole

FARA – LIDICKÁ 6

- Michal Černý
- pátek 14.15 – 15h
- určeno pro 2. stupeň ZŠ

ZŠ ANTONÍNSKÁ

- P. Jiří Bůžek
- čtvrtek 14.00 – 14.45h
- určeno pro 1. stupeň ZŠ

ZŠ KOTLÁŘSKÁ

- Hana Švábová
- pondělí 15.30 – 16.15h
- určeno pro 1. stupeň ZŠ

ZŠ BOTANICKÁ A ZŠ STAŇKOVA

- pro malý počet dětí se výuka přeusouvá na faru

Rozhovor

s naším novým kaplanem

V červenci byl do naší farnosti ustanoven kaplanem P. Mgr. Jiří Bůžek, Dr. Poprosili jsme jej o rozhovor.

Mohl byste čtenářům říct něco o vaší rodině, odkud pocházíte?

Narodil jsem se v roce 1971 v půvabném pošumavském městečku Vimperk. Z Pošumaví, z obce Zdíkov, pochází moje rodina z maminy strany a tam jsem byl také pokřtěn. Moje šumavská babička tam žila až do roku 2005 (zemřela na Bílou sobotu večer, týden před papežem Janem Pavlem II, se kterým byli i stejný ročník narození). Právě jí děkuji za to, že mi v dětství dala základy víry, i když to nebylo moc jednoduché (po mé konverzi jsme si často povídali o tom, jak jsem jako malý chlapec nechtěl poslouchat před spaním čtení z Karafiátových Broučků, protože to bylo zbožné). Ale právě tenhle základ, byť odmítnutý a dlouho nereflektovaný, měl určitě vliv na moje nalezení víry v dospělosti, a za to jsem jí moc vděčný.

Otec pocházel z Králova Pole, z nevěřící rodiny. Oba rodiče byli lékaři, seznámili se v jižních Čechách, kde byl tatínek tuším na základě umístěnky, vzali se a v mých třech letech jsme se odstěhovali do Brna. Táta

s mámou měli svatbu na Petrově, ale pak se v atmosféře reálného socialismu víře vzdálili. Tatínkovi, který zemřel roku 1976 na leukémii, ale nebyly hlubší věci života cizí, a zůstala mi po něm rozsáhlá knihovna všech možných oborů, včetně několika knih známého brněnského kněze a pedagoga Dominika Pecky. Protože jsem se stejně jako on stal vášnivým čtenářem, na moje hledání mělo velký vliv i tohle. V osmdesátých letech se maminka seznámila s mým nevlastním tátou, také vdovcem, a jemu moc děkuji za to, že převzal v rodině otcovskou roli v době mojí puberty, kdy jsem to hodně potřeboval. Mimo jiné mě systematicky vytahoval od mého ležení v knihách a pěstoval ve mně kladný vztah k pohybu, zejména běžkám a kolu. Ten mám dodnes. A navíc jsem tím, dosud jedináček, získal báječného bratra a sestru. Oba mají dnes velké rodiny (mám dohromady sedm synovců a neteří), a můj bratr, který konvertoval k víře asi pět let přede mnou na základě setkání s hnutím Fokoláre, byl tím, kdo mě doprovázel na cestě návratu do církve.

Ví se o vás, že jste studoval v zahraničí, že máte i vysokou školu v jiném oboru – mohl byste nám přiblížit i svůj profesní život?

Maturoval jsem v roce 1989 na gymnáziu Koněvova (dnes Vídeňská)

a na podzim jsem začal studovat obor Obecná biologie na Masarykově univerzitě. V této době se můj názor na víru a církve dost vyhranil, měl jsem za to, že něco takového už dávno nemělo existovat a že všelékem na problémy lidstva jsou přírodní vědy, které mají také klíč k definitivnímu nalezení pravdy o světě a člověku. Zkrátka taková ta mladická naivita a černobílost vidění . . .

Rád vzpomínám na to, jak jsem v prostředí fakulty zažil listopad 1989. Základní studium jsem ukončil roku 1994 a pak jsem nastoupil na Biofyzikální ústav Akademie věd na Královopolské ulici v Žabovřeskách. Tam jsem – nejprve jako asistent a pak jako postdoktorand – pracoval až do roku 2002, s dvouapůlletou přestávkou mezi roky 1999 a 2001, kdy jsem byl zaměstnaný na oddělení lékařských věd univerzity ve finských Helsinkách. V roce 1998 jsem dokončil externí doktorandské studium na MU v oboru genetika, v průběhu mé práce na BFÚ a ve Finsku jsem se zabýval hlavně chemickými modifikacemi deoxyribonukleové kyseliny DNA, v níž je zapsána genetická informace, a poté mechanismy vzájemné vazby DNA a bílkovin, které v buňkách fungují jako „spouštěče“ genů. Zejména se jednalo o bílkovinu jménem p53, která má dost významnou roli při ochraně buněk proti nekontrolovanému růstu, tedy rakovině.

V devadesátých letech přestal být můj negativní názor na náboženství a církve tak jednoznačný, což bylo dáno jednak tím, že moje prvotní okouzlení z moci přírodních věd vyprchalo, a také tím, že jsem procházel jakousi osobní krizí smyslu života a vztahů s druhými lidmi. V tu chvíli mi pomalinku docházelo, že smysl života je právě ve vztahu lásky ke druhému, a tak jsem velmi pozvolna objevil křesťanství – právě i díky svému nevlastnímu bratrovi Tomášovi

a jeho báječné ženě Hance. Důležitým momentem byla týdenní návštěva Říma v roce 1995. Tehdy mě sice velmi pohoršovala nádhera a rozměrnost chrámu sv. Petra, ale silně se mě dočkla návštěva Kalixtových katakomb. V roce 1996 jsem začal zde u Tomáška chodit na přípravy dospělých k přijetí svátostí a na vigilií Bílé soboty 1998 jsem zde také přijal svátost biřmování a poprvé i Eucharistii. Pak jsem zakotvil v zábrdovické farnosti – spíš z důvodu společenství, protože tam chodí pár mých nejbližších přátel.



Silvestr 1999 v Bílých Karpatech organizovaný společenstvem mládeže od sv. Tomáše

A také protože tam působí o. Jiří Rous, který mě na přijetí svátostí jako tomáškovský kaplan chystal a který je mým přítelem, zpovědníkem a vzorem v jedné osobě. Nicméně tomáškovská farnost v mém srdci zůstala, a moc doufám, že se tento vztah teď ještě prohloubí...

Říkáte, že jste našel víru až v dospělosti... co mělo vliv na vaše rozhodnutí stát se knězem?

Stát se knězem jsem nikdy neplánoval a ani mě to nenapadlo, a to ani po mé konverzi – chtěl jsem normálně dál pracovat v laboratoři a mít rodinu. Boží volání jsem rozpoznal asi jako mnoho jiných spolubratří – jakousi souhrou toho, co se postupně dělo v mém nitru, a vnějších životních událostí a setkání. Prvním impulsem bylo to, že jsem přestával mít radost ze své vědecké práce, která pro mne předtím byla velmi důležitá. Jako by pro mne začala ztrácet smysl, jako by se přestávala do mého života hodit, zapadat do něj. Tyto pocity vrcholily při mém pobytu v zahraničí. V přestávkách mezi laboratorními experimenty jsem chodíval přes ulici do jednoho ze dvou katolických kostelů ve městě (Finsko je luteránské s pravoslavnou menšinou, katolíků je v celé zemi jen okolo 8.000). To, že ten kostel byl jako by náhodou tak blízko a že byl neustále otevřený k modlitbě, mi umožnilo se

velmi intenzívně Pána ptát, co mám vlastně se svým životem učinit. A Pán mi to dal skrze různé vnitřní i vnější události celkem brzo najevo. V roce 2002 jsem udělal tečku za svou vědeckou prací tím, že jsme výsledky získané v helsinské laboratoři opublikovali v odborném časopise, a na podzim jsem nastoupil do teologického konviktu v Olomouci. Na olomoucké teologické fakultě jsem studoval do roku 2005, pak mě otec biskup Vojtěch poslal dokončit studium do Říma na Papežskou Lateránskou univerzitu. Po jáhenském svěcení jsem sloužil ve farnostech Pohořelice, Přibice a Vlasatice a nyní, jako novokněz, jsem tedy u Tomáška (vůbec jsem to nečekal, ale bylo to pro mne příjemné překvapení).

Kdo byl a je pro vás životním vzorem a proč?

O otci Jiřím už byla řeč. Po mé konverzi mě velmi oslovovaly osobnosti, které přispěly k promýšlení křesťanské víry. Můj biřmovací patron je sv. Albert Veliký, i když o něm asi nevím tolik, kolik bych měl. Oslovuje mě také životní příběh a myšlenky P. Teilharda de Chardin. Moje nejoblíbenější světice je však malá svatá Terezie, s jejím geniálně prostým objevem malé cesty důvěry a odevzdanosti Bohu. Z těch modernějších vzorů je to zejména blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty (za

hodně vděčím malé komunitě Misio- nárek Lásky, která přišla do Helsinek v roce 1999, a hlavně jejich nekonečně laskavé a usměvavé představené sr. Kristin, která jako by vůbec nepocházela z bývalé NDR). Z těch, kteří dosud žijí, je to Kanadán Jean Vanier, zakladatel duchovních hnutí založených na životě ve společenství s mentálně postiženými lidmi. Sám jsem členem jednoho ze tří brněnských společenství Víry a světla. A nakonec ten hlavní – náš Pán Ježíš Kristus.

Jak nejraději trávíte volný čas?

Je to již zmíněné čtení knížek, pěší výlety, běžky a kolo. Mám moc rád přírodu a pokouším se ji i fotografovat. K primici jsem dostal místo svého starého kompaktu digitální zrcadlovku s velmi dobrým objektivem, takže teď je to focení ještě o něco intenzivnější – asi před měsícem jsem přivezl fotky překrásně barevného podzimu u polárního kruhu ve finském národním parku Oulanka. Pak taky rád kreslím a maluji, raději ale jen pro některé blízké a tolerantní přátele nebo pro děti v náboženství.

Děkuji za rozhovor.

*Rozhovor připravila
Eva Sperátová*

Z farní charity

Vážení přátelé! V minulém čísle Tomáška (č. 1) jsme vás informovali o dílčích výsledcích sbírky na pomoc lidem, postiženým srpnovými bleskovými povodněmi u nás v severních Čechách a lidem v Pákistánu, zasaženým ve stejné době katastrofálními záplavami a sesuvy půdy značného rozsahu. Sbírkou jsme ukončili 27. září. Když zrekapitulujeme její výsledky, pak jsme Oblastní charitě Brno, Žižkova 3 předali:

11. srpna	26 668 Kč
13. září	28 400 Kč
7. října	5 800 Kč
Celkem	60 868 Kč

Polovina částky byla určena pro severní Čechy, polovina pro Pákistán.

Bůh vám odplat' za to, že jste se podle svých, jistě omezených možností připojili a projevíli tak solidaritu s postiženými lidmi.

Napříště bychom rádi pomohli tam, kde lidé nezaviněně trpí, a přispěli na léky pro malomocné (Likvidace Lepry), dále na pomoc opuštěným dětem ulice, kterým se věnují na různých místech světa členové Miles Jesu. A konečně chceme přispět také na hloubení studní k získání pitné vody v Africe i málo financovaným projektům Oblastní charity Brno. Budeme

vděční za vaši podporu pro realizaci uvedených záměrů.

Všem dárcům vyprošujeme Boží ochranu a požehnání.

Dobrovolníci farní charity

Kurzy Alfa

v římskokatolické církvi v Brně

Co jsou Kurzy Alfa?

Stručně řečeno je to aktivita, která má za cíl otevřít některá témata týkající se křesťanství a nabídnout i nevěřícím lidem možnost o nich hovořit. Podmínkou konání *Alfy* je souhlas duchovního zodpovědného za místní farnost. Organizačně je *Alfa* zajišťována laiky.

Jak konkrétně Kurzy Alfa probíhají?

Během jedenácti večerů a jednoho víkendu zazní 15 promluv na základní témata křesťanství. Lidé se scházejí pravidelně každý týden ve společenství. Kurzy *Alfa* jsou pořádány bezplatně (účastníci ale mohou přispět na pokrytí výdajů dle svých možností a chuti).

Komu je Alfa určena?

Kurzy *Alfa* jsou pro nevěřící i věřící. Obzvláště jsou vhodné pro ty, kteří chtějí prozkoumat křesťanskou víru,

nově pokřtěné, věřící, kteří si chtějí zopakovat základy víry.

Bližší informace o konání a organizaci kurzů *Alfa* můžete získat na níže uvedených adresách:

Petr Hladík

e-mail: alfa.brno@email.cz

tel.: 731 402 618

web: www.signalny.cz/alfa-brno

nebo

P. Mgr. Petr Nešpor

e-mail: nespor@biskupstvi.cz

Slovo nemocným

„Buďte rozhodní a buďte udatného srdce, všichni, kdo čekáte na Hospodina.“

Žalm 31,25

Když si všimáme jednání lidí kolem sebe, vidíme, že většina lidí touží po tom, aby dosáhli maximálního zhodnocení všeho, co ve svém životě dělají. Jde mi především o získání maxima hmotných hodnot, protože jsou přesvědčeni, že jim zajistí spokojenost a zabezpečí je ve všech situacích. Spoléhají na hodnocení lidí, kteří je pozorují a posuzují. Zapomínají však, že ze zkušenosti ví, že jim žádné hmotné věci nepřinesou trvalou spokojenost a že je jednoho dne opustí. Také si uvědomují, že lidské hodnocení není objektivní, protože žádný člověk neví, co

se děje v duši druhého, a žádný nezná jeho skutečné pohnutky a úmysly. Je možné dlouhou dobu úspěšně klamat druhé lidi. Pouze Bůh ve své vševědoucečnosti a ve své absolutní spravedlnosti může objektivně zhodnotit život a naše jednání.

K tomu, aby měl člověk jistotu, že dělá to, co dělat má, a že proto dobře plní poslání, které mu bylo svěřeno, stačí, když má jistotu, že plní svoje povinnosti na místě, kde žije, a že se vyrovnává se vším, co ho potká a co nemůže změnit, ale co musí snášet. Není to tedy nic mimořádného a neuskutečnitelného v lidském životě, ale je to závislé na tom, jaký přístup má člověk k sobě, ke svým bližním a k Bohu. V Božích očích má celé lidské snažení a usilování hodnotu podle toho, čeho chce člověk dosáhnout a jak pečlivě se o to snaží. I malé skutky, které lidé přehlížejí a nevšímají si jich, mají v očích Božích velkou cenu, když je člověk dělá proto, aby druhému, který je potřebný, pomohl, usnadnil mu život nebo mu udělal radost. Takovou snahou to, co je podle lidského hodnocení nepatrné, má před Bohem cenu.

Když uvažujeme o životě Panny Marie, svatého Josefa a Ježíše za jejich pobytu v Nazaretě a na jiných místech, kde pobývali, poznáváme, že to byl život velmi prostý, který se nelišil od života lidí, jež žili v jejich blízkosti, ale tento život byl založen na pevné víře

v Hospodina, na důvěře v působení Boží prozřetelnosti v jejich životech a na snaze dokonale plnit všechno, co jim bylo svěřeno. V očích ostatních lidí by to byl nenápadný a prostý život, ale v očích Božích měl nesmírnou hodnotu.

I my se máme dívat na svůj život pohledem, jenž nám ukáže skutečné trvalé hodnoty. Máme si být vědomi, že lidské hodnocení, ať pozitivní nebo negativní, není objektivní a nepřijde ani neubere nic ze skutečné hodnoty. U Boha se neztratí nic z toho, co uděláme správně a čím prospějeme druhému člověku. Máme se naučit spoléhat se na Boží hodnocení našeho života a nenechat se zneklidnit názory lidí kolem nás. Když o to budeme usilovat, tak se nám to s Boží pomocí podaří a budeme vyrovnaní a spokojení za všech životních situací.

o. J. Šik

Beatifikační proces

kněze Tomáše Týna

Brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle prosí všechny, kteří se svým časem nějakým způsobem setkali s Tomášem Týnem, někdejším farníkem a ministrantem v kostele sv. Tomáše, aby podali svědectví pro připravovaný proces jeho beatifikace, pokud mohou

uvést okolnosti, které by mohly přispět k lepšímu zmapování jeho lidského či duchovního profilu.

Svědectví je třeba podat písemně s uvedením své adresy, postačí i několik vět, buď prostřednictvím farního úřadu, či přímo na biskupství, kde vám také rádi poradí s eventuálními nejasnostmi. Vzhledem k nadcházejícímu příjezdu postulátora tohoto beatifikačního řízení z Itálie je žádoucí také příliš neotálet.

Příběh

Můj anděl půjde před tebou . . .

Svátek andělů strážných připadl na první sobotu v měsíci, a proto byla na Vranově dopolední mše svatá. Kostel byl plný lidí, Kristýna s tetou přišly o něco později, protože autobusem to dříve nestihly. Hodně je zpoždění mrzelo. Kněz u oltáře přečetl evangeliium a pak pokračoval: „Obracejme se na své anděly, tak jako to dělal sv. P. Pio a tak jak nás k tomu vybízel svatý Jan od kříže. Hospodin přece říká – můj anděl půjde před tebou . . .“

Na zpáteční cestu se pustily lesem, protože už vysvitlo sluníčko a dešťové mraky někam odběhly. Les zpustošený nedávnou vichřicí žaloval holými pláňmi plnými pařezů a zároveň vydával plody, které tu zkázu proměňovaly

na dobré – neobyčejnou úrodu václavěk rostoucích na pařezech. Kristýna s tetou sbíraly, a dokonce zaučily do sbírání i další paní, která václavky neznala a teď si jich odnášela plnou tašku.

Večer teta začala pilně zavařovat a Kristýna jí vydatně pomáhala. Nachystaly houby do připravených sklenic, teta si stoupla ke kuchyňské lince, položila si v zamyšlení dlaň na čelo a zeptala se: „Nevíš, kde mám hlavu?“ Kristýna se rozesmála: „Zeptej se svého anděla.“ Tetě se rozbřeslo: „Myslela jsem tu zavařovací, kterou se zavírají sklenice,“ a smála se rovněž.

Jarka Cýrusová

Víkend rodin s malými dětmi

v režii komunity Emmanuel

Na Vysočinu, do hotelu Radešín ve stejnojmenné vesnici, se dne 17. 9. 2010 sjelo sedm rodin se svými potomky, aby se účastnily „Víkendu rodin s malými dětmi“, který pořádala komunita Emmanuel. Smyslem takovéto akce byl nejen odpočinek a vzájemné sdílení, ale především povzbuzení k životu s Bohem, žít víru všedního dne v rodině, kde jsou malé děti.

O víkendu stráveném v Radešíně očima jednoho z účastníků vypovídá následující článek.

Třetí sobotu v září nás vítá do nového dne svým teplým světlem ranní podzimní sluníčko a přes okna společenské místnosti hotelu Radešín hřeje skoro jako to letní. Máme za sebou první nasycení těla společnou snídaní a právě sytíme ducha – svého i našich bratří a sester – ranními chválami. Do chval se zapojují přiměřeně věku, náladě a vyspání či nevyspání i naše děti. A tak při kytáře a společné modlitbě otevíráme spolu s naším Pánem nový den. Den, na který jsme se všichni těšili, den, který můžeme prožít společně s partnerem, rodinou, se společenstvím, a občerstvit tak naše vztahy mezi námi i vztah k našemu Stvořiteli. To první ráno je vždycky nejkrásnější. Každý se těší, že se mu podaří doplnit právě to, čeho se mu osobně v tomto období v každodenním životě nedostává. Těšení se maminek na to, že celý víkend nebudou muset vařit, sice trochu vytěsňuje neustálé přepočítávání vrstev oblečení, kterými mají vybavit děti na dopolední program venku. Sluníčko příjemně hřeje skutečně už jen za oknem. Tátové se zase těší na točení s pěnou po obědě a odpolední siestu. Zde se omlouvám moderněji nastaveným rodinám za příliš tradiční rozdělení rolí. Mohlo tomu být pochopitelně i zcela opačně. Určitě se ale všichni těšíme na společně strávené chvíle, na impulsy a rozhovory, které nás mohou potěšit a povzbudit v každodenním životě s Pánem.

Po ranních chválách si obětaví mladí z komunity odvádějí všechny zvedné i nezvedné děti na dopolední program do přírody a nic nedbají na varování některých rodičů, že by si tohle a tohle dítě přeci jen raději brát neměli, aby je snad zkušenost s ním neodradila od záměru pořídit si potomstvo vlastní. Ať už díky statečnosti či naivitě mladých – tato varování vycházejí naprázdno. Poté, co se za posledním odcházejícím dítětem zavřou dveře, je znát úlevu typu „konečně sami“. Byť zkušený rodič ví, že nikdy neví, na jak dlouho. V každém případě se můžeme věnovat dopolednímu programu pro rodiče, který si vzali na starost svým delším impulsem či krátkou přednáškou manželé Kalčíkovi, zodpovědní za komunitu Emmanuel v České republice. Pro naslouchající a bdělé rodiče byl tento impuls hodnotným svědectvím konkrétního života s Bohem v manželství. Konkrétních nadějí, obav, hledání, klopýtnutí, zátěží, zklamání a nových nadějí. Bylo z čeho čerpat, bylo nad čím se zamyslet a bylo nač se tázat. V mnohém mohli manželé nalézt paralelu ke svým vlastním příběhům, ke svému vlastnímu životu víry.

Po přednášce společenská místnost opět ožila zážitky dětí navrátilivších se z aktivního pobytu na čerstvém vzduchu, aby tyto všechny zážitky, hledání i přání dětí i rodičů mohly být přineseny společně při mši svaté. Mše

svatá má vždy své neopakovatelné kouzlo. A mše svatá v hotýlku na Vysočině, při níž starší děti ministrují a ty nejmenší se batolí na připraveném koberci, oslovuje a naplňuje prostor a srdce atmosférou domova a rodinného pokoje. No není to luxus? Kam se hrabe wellness!

Po obědě došlo na vysněné pivko, kávu, popovídání a třeba i na toho „šlofíčka“. Většina těchto pozemským radovánkám se oddávajících pohodářů v tu dobu ale ještě netušila, že ten pravej adrenalin teprve přijde. Zkrátka že podzimní drsná Vysočina nedá svoji kůži těm víkendovým přivandrovalcům jen tak lacino. Došlo totiž na akční vysvobozování princezny. A bylo to docela drsný! Museli se zapojit nejen děti, ale i tátové a mámy a málem jsme volali hasiče. To víte, když v hlubokém lese potkáte Dědečka Hříbečka, pravou lesní vílu anebo na břehu rybníka i opravdického hastrmana, to se i tátům hrdinům, programátorům a manažerům, rozklepou kolena. Nakonec to ale všechno dobře dopadlo. A když se dětem (rodiče, upřímně, nebyli moc platní) princeznu podařilo osvobodit ze zakletí ve starém dubu u ještě staršího zámku, všem se ulevilo. A obzvláště čtyřem přítomným dětem, které v zakleté rozpoznaly svoji pravou nefalšovanou mámu.



Po akci jsme přepočítali děti a napáchané škody v lese a okolí zámku a mohli se vydat na večeři. Po večeři pak uklidnit děti, uklidnit rodiče, poté opět uklidnit děti... však to znáte. Některé z dětí už poněkolkáté uložit a sejít se na skupinky reflexí dopolední přenášky. Společný večer ještě využili rodiče samostatných, klidných a dobře spících dětí anebo rodiče flegmatici k příjemnému popovídání. Ti méně zralí do postele anebo více zralí duchovně využili příležitosti k noční adoraci.

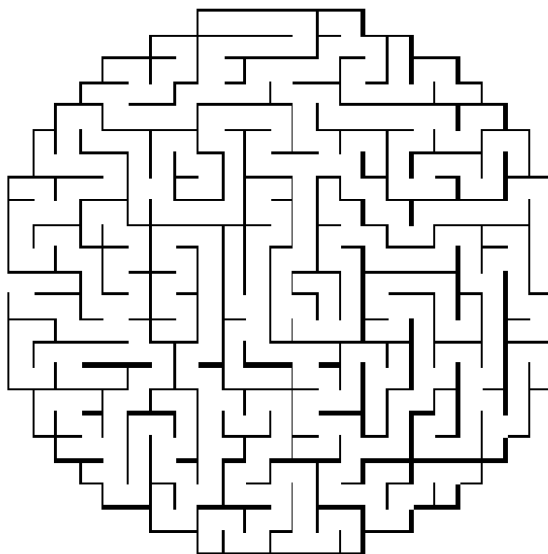
V neděli ráno jsme opět otevřeli nový den chválami a poté se vydali na krátkou prohlídku místního – z komunistické devastace znovu povstávajícího – zámku. Ke mši svaté jsme se tentokrát připojili k farnímu společenství v sousední vsi, vrátili se do Radešína na oběd, zamáčkli slzy loučení a začali se těšit na příští takhle skvělejší víkend.

Jaromír Strašák

Pro Bystré hlavy

PRO NEJMENŠÍ

Najdi rodině cestu do kostela:



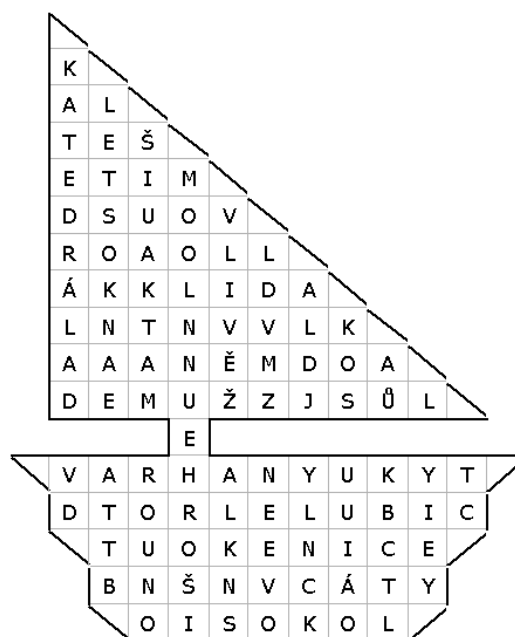
PRO STARŠÍ

Dne 28. 10. slavíme svátek _____ (viz osmisměrka)

Jméno Š _ _ _ _ je v seznamu apoštolů na II. místě. Narodil se v Káně a byl nazýván Horlivec. Kázal evangelium s Judou Tadeášem v Persii a v Suaniru byl umučen.

J _ _ _ , zvaný Tadeáš, byl synem Kleofáše. Jeho bratrem byl Jakub Mladší. Juda pro Krista opustil manželku i děti. Při poslední večeři se ptal Pána, jak to, že se chce zjevit jen svým učedníkům, a světu ne (Jan 14, 22).

CIBULE CIT HROŠI KATEDRÁLA
KLID KNĚZ KOS KOSTEL KOUT KYT
MATKA MED MUŽ OCEL ODMĚNA
OKENICE ONO OTEC ROUNO RUB
SOK SOKOL SŮL TÁC TUŠ VAR-
HANY VĚŽ VLAK VLIV VLK VNUK
VOUS ŽERT



připravila Klára Špunt Zelinková